

Arrest

nr. 92 887 van 4 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 22 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Alexander ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Oezbeek afkomstig uit Bishkek, Kirgizië, en bent u in het bezit van het Kirgizische staatsburgerschap. U verklaart omwille van uw etnische origine zowel in 2007 en 2008 een aanvaring te hebben gekend met etnisch Kirgizische burgers. Tevens zou u ook wel eens het slachtoffer geworden zijn van afpersing door de Kirgizische politie. Voorts geeft u te kennen dat uw vader sinds de Kirgizische politieke omwenteling in april 2010, moeilijkheden kende. U zou dit hebben afgeleid uit de vaststelling dat uw vader sedertdien met regelmaat gedurende enkele dagen

verdween, en telkens humeurig, neerslachtig en paniekerig thuis kwam. Hoewel u vermoedt dat één en ander te maken zou kunnen hebben met het gegeven dat uw vader een handelaar en zakenman is met diverse eigendommen op een markt in Bishkek (waar u sinds eind 2010 tot in de zomer van 2011 overigens zelf geld voor hem moest innen van enkele werknemers) en u denkt dat er getracht werd om hem zijn bezittingen afhandig te maken, zou u nooit méér concrete informatie met betrekking tot de toedracht van de situatie van uw vader hebben vernomen. Niettemin hebben volgens u ook u en uw gezin vervolgens het voorwerp uitgemaakt van de moeilijkheden die uw vader te beurt zijn gevallen. Zo zouden er in februari 2011 drie onbekende, Kirgizische belagers uw woning hebben opgezocht op zoek naar uw vader, en werd u daarbij naar eigen zeggen hardhandig overmeesterd en geblinddoekt meegenomen in een wagen. Op een u onbekende plek zou u vervolgens zijn afgeranseld en met een pistool met de dood zijn bedreigd omwille van de afwezigheid van uw vader. Vervolgens zou u geblinddoekt terug zijn gevoerd en in de buurt van uw woning zijn gedropt. Bij terugkomst thuis zou u er uw vader hebben aangetroffen die u aanmaande om meteen met uw gezin naar uw grootmoeder in het dorp Vasilevka te gaan. U verklaarde hier echter geen gevolg aan te hebben gegeven, omdat u uw vader niet alleen wilde achterlaten, evenals omdat uw zoontje in die periode medische zorgen behoefde. Omstreeks mei 2011 zou uw woning een tweede keer zijn opgezocht door voornoemde belagers. U zou de deur echter niet meer hebben geopend en zich gedeisd hebben gehouden totdat ze zijn vertrokken. Uit vrees voor verdere moeilijkheden, zou u vervolgens met uw echtgenote en zoontje naar uw grootmoeder in Vasilevka zijn vertrokken, waar u in de loop van de volgende maanden af en toe door uw vader werd opgezocht. Op 25 september 2011 zou u een dringende telefonische oproep van uw vader hebben ontvangen, waarin hij u aanmaande om het land meteen te verlaten. U zou nog diezelfde dag samen met uw gezin door uw vader zijn opgepikt en aan het busstation in Bishkek zijn afgezet, met de bedoeling om het land te verlaten. U zou sindsdien niets meer van uw vader vernomen hebben. Volgens uw verklaringen hebt u Kirgizië samen met uw echtgenote en kind verlaten op 25 september 2011. U stelt via Kazachstan met een bus naar Moskou, Rusland te zijn gereisd, en van daaruit met een minibus naar België te zijn gereden. U zou op 3 oktober 2011 samen met uw echtgenote U.S. (...) en zoon S. (...), in België zijn toegekomen en leidde hier op dezelfde dag uw asielprocedure in. U bent in het bezit van uw Kirgizische identiteitskaart, uw huwelijksakte, evenals de geboorteakte van uw zoon. De dag na het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal, op 10 augustus 2012, maakte u nog enkele faxkopieën over met betrekking tot de medische historiek en geboorte van uw zoon S. (...) in Kirgizië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de elementen dat in uw dossier voorhanden is, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève dient te koesteren ten aanzien van uw land van herkomst. U toont evenmin aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen in geval van terugkeer naar Kirgizië.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt met betrekking tot de algemene situatie voor de Oezbeekse gemeenschap in Kirgizië, waartoe u behoort, vooreerst dat in het noorden van Kirgizië, waar u vandaan komt, geen sprake is geweest van grootschalige interetnische clashes tussen Kirgiezen en Oezbeken zoals deze in Osj en Djalalabad in juni 2010. Hoewel ook in het noorden een nationalistisch gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging, heeft dit niet geleid, noch leidt dit actueel tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken. Daarom kunnen de loutere Oezbeekse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

In voorliggend geval dient met betrekking tot de door u aangehaalde aanvaringen met Kirgizische burgers in 2007 en 2008 evenals de situatie van afpersing door de Kirgizische politie in het verleden te worden benadrukt dat u dienaangaande zelf nadrukkelijk te kennen geeft dat deze incidentele gebeurtenissen op zich nooit een reden tot vertrek hebben gevormd en in wezen géén uitstaans hebben met de redenen van onderhavige asielaanvraag die u hebt ingeleid (gehoorverslag CGVS, blz. 22). Zulks blijkt tevens uit het gegeven dat u deze elementen tout court niet vermeld hebt ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS d.d. 28.10.2011). Als dusdanig zijn deze elementen op zich bijgevolg geenszins afdoende om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Wat betreft de redenen die u aanhaalt om uw asielrelaas en vluchtmotieven te stofferen, moet vervolgens worden onderstreept dat uw verklaringen dienaangaande de nodige geloofwaardigheid ontberen. Niettegenstaande de moeilijkheden met enkele onbekenden die u er uiteindelijk toe hebben aangezet om Kirgizië in september 2011 samen met uw gezin te ontvluchten voortvloeien uit de situatie en het wedervaren van uw vader sinds april 2010, bent u tot op heden immers in het ongewisse met betrekking tot de concrete problemen die uw vader zou hebben gekend, en kan u niet op overtuigende wijze toelichten met wie hij (en dus bij uitbreiding u) problemen kent, noch waarom. U vermoedt dat er mogelijkserwijze wordt getracht om uw vader, een zakenman en handelaar, diens bezittingen en eigendommen op de markt van Bishkek afhandig te maken (gehoorverslag CGVS, blz. 13). Zulks snijdt echter geen hout in het licht van de vaststelling dat u het begin van de problemen van uw vader situeert omstreeks april 2010, en er tot op heden geen enkele concrete indicatie voorhanden is waaruit blijkt dat de eigendommen of bezittingen van uw vader ook effectief werden afgenomen; integendeel, u geeft zelfs te kennen dat u überhaupt niet weet wat er ondertussen met de werknemers of eigendom van uw vader op de markt is gebeurd (gehoorverslag CGVS, blz. 18). In dit opzicht is het overigens opvallend en bijzonder weinig geloofwaardig dat u sinds eind 2010 tot in de zomer van 2011 zelf nog op de kwestieuze markt zou hebben gewerkt om er geld voor uw vader te innen van diens werknemers (gehoorverslag CGVS, blz. 5). In de marge hiervan kan trouwens worden vastgesteld dat u behoudens de voornaam van beide werknemers van uw vader, en waarmee u dus zelf ook geruime tijd werkte, géén enkel concreet gegeven kan vermelden (gehoorverslag CGVS, blz. 17). Gezien voorgaande de kern van uw asielrelaas en vluchtmotieven uitmaakt, kan evenwel redelijkerwijze worden verwacht dat u een en ander kan concretiseren of althans ernstige, veelvuldige pogingen zou hebben ondernomen om meer te weten te komen. In dit verband kan uit uw verklaringen niet genoegzaam afgeleid worden dat u daartoe niet in de mogelijkheid verkeerde, gelet op het gegeven dat de voorgehouden moeilijkheden een periode van nagenoeg anderhalf jaar beslaan en er kan worden aangenomen dat u gedurende deze periode bijvoorbeeld over contacten met uw vader, grootmoeder, schoonouders, en een aantal werknemers of handelaars op de markt beschikte om meer te vernemen (gehoorverslag CGVS, blz. 11, 13, 17).

Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondergraven door het gegeven dat uw vader klaarblijkelijk, diens beweerde moeilijkheden en de problemen van uw gezin ten spijt, telkens is blijven terugkeren naar de woning die jullie samen betrokken, waar hij bijgevolg tevens gemakkelijk gevonden kon worden, en waar de belagers nota bene tot twee keer toe aan de deur zijn geweest volgens u (gehoorverslag CGVS, blz. 11). In samenhang met voorgaande vaststellingen, overtuigt u daarenboven evenmin waar u verklaart dat u het tweede bezoek van de onbekende belagers in mei 2011, niet meteen ter sprake hebt gebracht bij diens thuiskomst diezelfde avond. Integendeel, u stelt gewoon in bed te zijn blijven liggen en te hebben gewacht tot de volgende ochtend, zomaar, of omdat u uw vader die avond niet verder tot last wilde zijn (gehoorverslag CGVS, blz. 19). Dergelijke laconieke houding rijmt echter geenszins met de ernst van de situatie waarin u volgens uw verklaringen verwickeld geraakte sinds februari 2011 (meegenomen, geblinddoekt, afgeranseld en bedreigd met een pistool) noch met het gegeven dat uw vader reeds na het eerste incident in februari wilde dat u omwille van vernoemde gebeurtenis meteen naar uw grootmoeder in Vasilevka zou uitwijken (gehoorverslag CGVS, blz. 11, 16).

Verder kan worden opgemerkt dat uw algehele geloofwaardigheid tevens ondermijnd wordt door de vaststelling dat de door u beschreven reisroute evenmin aannemelijk voorkomt. Zo geeft u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat u géén idee hebt van de reisroute die u tussen Moskou, Rusland en Brussel, België gevolgd hebt; dat u geen enkele plaats, stad of land van doorreis kan benoemen; dat de minibus waarin u en uw gezin vervoerd werden onderweg wel eens gestopt is, maar dat u niet weet waar dit zou hebben plaatsgevonden; dat u geen weet hebt van controles; dat u niet in het bezit was van een valabel internationaal reisbescheiden en niet weet of uw begeleider in het bezit was van dergelijke documenten; dat er géén bijzondere afspraken gemaakt werden tussen u en de smokkelaar met betrekking tot de reismodaliteiten (gehoorverslag CGVS, blz. 8, 9). Los van het gegeven dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat u tijdens de reis van Rusland naar België géén enkele concrete aanwijzing zou hebben opgevangen met betrekking tot de plaatsen of landen van doorreis, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan

voor zowel uzelf, uw gezin en de persoon die u vergezelde (uit uw verklaringen kan immers niet afgeleid worden dat u in het bezit was van de nodige reisdocumenten), niet aannemelijk voor dat de chauffeur niet op zijn minst concrete afspraken met u zou maken om de nodige voorzorgen te nemen en in een back-up plan te voorzien. Dat u in dit verband niet overtuigt plaatst, zoals gezegd, een bijkomende kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen, dient dan ook te worden besloten dat u wegens een gebrek aan geloofwaardigheid niet aantoonst dat u aanspraak kan maken op een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, en evenmin aantoonst dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen in geval van terugkeer naar Kirgizië.

De door u overgelegde documenten zijn tot slot niet van dien aard dat ze bovenstaande bevindingen in een ander daglicht stellen. De door u aangereikte persoonlijke Kirgizische identiteitskaart, Kirgizische huwelijksakte en de Kirgizische geboorteakte van uw zoon hebben immers louter betrekking op een aantal persoonsgegevens die niet meteen ter discussie staan. Voorts hebben de (nauwelijks leesbare) stukken die u na uw gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal hebt bijgebracht louter betrekking op de medische historiek en de geboorte van uw zoontje S. (...) in Kirgizië, wat op zich evenmin betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van artikel 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel,

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 9 augustus 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld. De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of

hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting over de bewijslast in asielzaken. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker nogmaals naar de problemen van zijn vader en stelt dat hij nog zeer jong was en in de tradities van de Oezbeekse cultuur zijn vader zijn problemen niet uitlegde aan verzoeker ook al stelde verzoeker vele vragen. Verzoeker stelt dat zijn vader niet gevlucht is om zelf zijn problemen op te lossen.

De Raad meent dat de verwijzing van verzoeker naar zijn leeftijd en de Oezbeekse cultuur geen weerlegging is van de motieven uit de bestreden beslissing die er onder meer op wijst dat verzoeker zelf van eind 2010 tot de zomer van 2011 voor en met zijn vader actief was op de markt van Bishek, waar diens eigendommen gelegen waren. Verzoeker was op dat ogenblik dus betrokken bij de handelszaken van zijn vader en reeds 19 jaar oud. Ook de verwijzing naar zijn leeftijd met betrekking de reisroute overtuigt niet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft stelt de verzoekende partij dat hij als vluchteling dient erkend te worden zodat hij niet om de subsidiaire bescherming apart verzoekt. In het kader van haar bevoegdheid in volle rechtsmacht onderzoekt de Raad dit ambtshalve.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS